

τὴν ὑψώσιν τῆς ἀγορᾶς τῶν κτημάτων, οὕτως ὥστε τῶρα ἐν ἐκτάριον γῆς κοστίζει ἄνω τῶν 1250 φρ. χρυσῶν, ἐνῷ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡδύνατό τις νὰ ἀγοράσῃ ὅπου ἤθελε ἀντὶ μόνον 125 φρ.

Ἔχουν ὅμως καὶ καλὰ μέσα πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀμπελίων, διότι ὑπάρχουν πολλαὶ διώρυγες, αἵτινες φέρουν ὅσον ὕδωρ θέλεις τις ἀντὶ δαπάνης, ἥτις ἀναλογεῖ διὰ κάθε κτηματίαν περίπου 125 φρ. τὸ ἐκτάριον κατ' ἔτος.

ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΝΥΣΤΑΓΜΟΝ ΤΟΥ.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἔζη καλόγηρος Ἀμβρόσιος τὸ ὄνομα, ὅστις ἦτο πολὺ νυσταλέος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κανονισμὸς τοῦ μοναστηρίου του τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐξυπνᾷ πᾶσαν νύκτα εἰς τὰς ἑνδεκα διὰ νὰ παρευρίσκειται εἰς τὸ ἐωθινόν, εὗρισκε μεγίστας δυσκολίας μὲ τὸν ὕπνον του, καὶ ποτὲ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξυπνήσῃ ἐγκαίρως.

Ὁ Πάτερ Ἀμβρόσιος ἦτο ὅμως ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος καὶ συγχρόνως ἄνθρωπος νοήμων καὶ ἐφευρετικὸς. Κατεσκεύασε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του τέλειον σχεδὸν ὥρολόγιον, ὅπερ εἶχε καὶ μέγα ἐξυπνητήριον, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡδυνήθη νὰ ἐξυπνᾷ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑνδεκα. Ἐπειτα ὅταν ἤρχισε πάλιν νὰ βαρυσκοῦν ἐπρόσθεσε καὶ δευτέρον ζυπνητήριον εἰς τὸ ὥρολόγιόν του. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο βαθμηδὸν κατήντησεν ἀνεπαρκές διὰ νὰ τὸν ἐξυπνᾷ. Τότε λοιπὸν ἐπρόσθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὥρολόγιον ἓνα ψευδοκόρακα, ἓνα ψευδοπετεινὸν καὶ ἐν τύμπανον, ὅταν δὲ ἐκτύπα τὸ ὥρολόγιον ἐν δεκα, τὰ δύο ἐξυπνητήρια ἐσήμαινον, ὁ κόραξ καὶ ὁ πετεινὸς ἐφώναζον καὶ τὸ τύμπανον ἔκαμνε φοβερὰν ἀντάραν! Μὲ αὐτὸ τὸ ἐπινόημα τὰ πράγματα ἐπῆγαν καλὰ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας καὶ ὁ Πάτερ Ἀμβρόσιος ἐξύπνα τακτικῶς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ἐξακολουθῇ κοιμώμενος μέσα εἰς αὐτὸν τὸν θόρυβον τοῦ ὥρολογίου! Πᾶς ἄλλος ἄνθρωπος βεβαίως τότε θὰ ἀπηλπίζετο. Οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ Πάτερ Ἀμβρόσιος, ὅθεν προέβη ἀμέσως καὶ εἰς ἄλλο ἐπινόημα.

Κατεσκεύασεν ὄφιν, ὅστις εἶχεν ἐντός του μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποίου εἰς τὰς ἑνδεκα ἀκριβῶς, ὠρθοῦτο καὶ ἐσύριζεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ καλογήρου· «**Σασσσήκω !**»

Μὲ τὸν ὄφιν λοιπὸν αὐτὸν ἐπέρασε καλὰ ὁ Ἀμβρόσιος ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ἤρχισε νὰ κολακεύῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἐπὶ τέλους εἶχε κατανικήσει τὸν νυσταγμὸν του. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἀνεκάλυ-

ψεν ὅτι εἶχε καὶ ἄλλο σφάλμα—τὴν τεμπελιά! Ἐξύπνα μὲν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσηκώνετο ἀμέσως, πάλιν τὸν ἔπερνε ὁ ὕπνος, Ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ διορθώσῃ τὸ πρᾶγμα.

Ἐκρέμασε λοιπὸν ἀπάνω τῆς κλίνης του σανίδιον οὕτω πως, ὥστε δευτερόλεπτα μετὰ τινὰ τὸν θόρυβον τοῦ ὥρολογίου, τοῦ κόρακος, τοῦ πετεινοῦ καὶ τοῦ ὄφεως, αὐτὸ τὸ σανίδιον ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὰ πόδια του, διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ καλῶς. Καὶ ὁ καυμένος ὁ καλόγηρος ἐσηκώνετο καὶ κατέβαινε εἰς τὸ ἐωθινόν, χωλαίνων καὶ μὲ τὰ πόδια του μαυρισμένα ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ σανιδίου!

Ἀλλὰ πάλιν ἡ φύσις τὸν ἐγέλασε! Κατήντησε νὰ συμμαζεύῃ τὰ πόδια του εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ κτυπηθῇ ἀπὸ τὸ σανίδιον! Καὶ ἐννοεῖται ὅτι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους δὲν ἐξυπνοῦσε πλέον!

Ἀ, τότε ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ τοῦ Πάτερ Ἀμβρόσιου ἐθλίβη βαθέως καὶ ἀπεφάσισε νὰ μετέλθῃ ἐπὶ αὐστηρότερα μέτρα κατὰ τῆς ἀνυποτάκτου φύσεώς του;

Ἐλαβε λοιπὸν σχοινίον καὶ τὸ ἔδεσε εἰς μηχανήμα τι. Τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ σχοινίου ἔδενε κάθε ἐσπέρας εἰς τὴν χεῖρά του· ὅταν δὲ ἐσήμαινε τὸ ὥρολόγιον ἑνδεκα, ὁ κόραξ καὶ ὁ πετεινὸς ἐφώναζον, τὸ τύμπανον ἐκρότει, ὁ ὄφις ἐσύριζε, τὸ σανίδιον ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὰ πόδια τοῦ, καὶ τὸ σχοινίον ἐμαζεύετο ἀπὸ τὸ μηχανήμα καὶ ἔσυρε τὸν Ἀμβρόσιον ἀπὸ τὴν κλίνην του! Ἐδῶ ἄς τὸν ἀφήσωμεν τὸν καυμένον, διότι ἐάν μὲ τόσοις περισπασμοῦς δὲν κατῴρῃωσεν πάλιν νὰ ἐξυπνᾷ διὰ τὸ ἐωθινόν, ἐμποροῦμεν μετὰ βεβαιότητος νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις πρέπει νὰ ᾖτο φυσικῶς ἀδύνατος!!

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ.

Εἰς τὸ Ἀδελσβεργ τῆς ἐπαρχίας Καρνιόλας, ἐν Αὐστρίᾳ, ὑπάρχει περιέργον τι σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐπισκέπτονται ὅσοι ταξειδεύουν ἀπὸ Τεργέστης εἰς Λάυβαχ. Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου εὗρέθη ὁ Πρωτεύς, παράδοξόν τι ζῶον, κατὰ τὸ ἡμῖσις ἰχθύς καὶ κατὰ τὸ ἡμῖσις ἐρπετόν, ὅπερ πολλὰν αἰσθησιν παρήγαγε μετὰ τῶν φυσιολόγων. Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει χρῶμα σχεδὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔχει ὁ ἰχθύς τὰ βράγχη του, τοῦτο ἔχει ὥσει μικροὺς κλάδους, τοῦ χρῶ-

ματος καὶ τῆς συστάσεως τοῦ κοραλλίου. Δύναται νὰ ἀναπνέῃ ἐπίσης καλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ· εὐρίσκονται δὲ τὰ ζῶα ταῦτα πολυπληθῆ εἰς τὸ βάθος σκοτεινῶν ὑπογείων πηγῶν.

Εἰς τὸ σπήλαιον εἰσέρχεται τις διά τινος μικρᾶς ὁπῆς εἰς τινα κρημνόν. Ἀμα εἰσέλθῃ τις, εὐρίσκεται εἰς διάδρομον μακρὸν καὶ στενόν, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν προχωρεῖ κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ ὁδηγοῦ. Τέλος ὁ δρόμος γίνεται πλατύτερος, καὶ κάμπτων γωνίαν τινα εὐρίσκεται ἀπροσδοκῆτως ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς θεάματος. Φαντασθῆτε μίαν αἰθουσαν ἔχουσαν μῆκος 91 μέτρων καὶ ὕψος 30, καὶ μὲ θόλον ἀπαστράπτοντα μὲ ὥραιότατους σταλακτίτας. Νομίζετε ὅτι βλέπετε ἐδῶ τοὺς κίονας περικαλλοὺς κτιρίου, ἐκεῖ τοὺς μακροὺς καὶ ἀρμονικοὺς κλάδους μεγαλοποεποῦς δένδρου. Τὰ φῶτα τὰ ὅποια ὁ ὁδηγὸς ἀνάπτει εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ σπηλαιοῦ παράγουν μυρίας ἀντανakλάσεις ἐπὶ τῶν σταλακτιτῶν, εἰς τρόπον ὥστε νομίζει τις ὅτι ὁ θόλος εἶναι πεποικιλμένος μὲ ἀδάμαντας.

Ἡ μεγάλην αὕτη αἰθουσα ἐνομιζέτο ἄλλοτε ὅτι ἀπετέλει τὸ σύνολον τοῦ σπηλαιοῦ, ἀλλὰ κατὰ τύχην πρό τινων ἐτῶν εὐρέθη ἀνοιγμὰ τι εἰς ἓνα τῶν τοίχων αὐτῆς, καὶ ἀνεκαλύφθη μακρὰ σειρὰ ἄλλων δωματίων ἐντὸς τοῦ βράχου, ἐκτεινομένων ἐπὶ διάστημα ἄνω τῶν 3 χιλιομέτρων.

Εἰσερχόμενος ὁ περιηγητὴς εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦτο ἀρχίζει νὰ καταβαίνει κλίμακα τεχνητῶς λαξευθεῖσαν εἰς τὸν βράχον. Μετ' ὀλίγον καταφθάνει εἰς ποταμόν, ῥέοντα ἡσύχως εἰς τόσον βάθος ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἡ σειρὰ τῶν νέων δωματίων παρουσιάζει ὅλον ἐν νέας καὶ ποικίλας ἐκπλήξεις. Νομίζει τις ὅτι ὄνειρεύεται τὸ σπήλαιον τοῦ Ἀλαδδιν εἰς τὰς «Χιλίας καὶ Μίαν Νύκτας.» Εἰς ἓν σημεῖον τῆς πορείας, ὁ περιηγητὴς νομίζει ὅτι βλέπει ἐκτεινόμενον ἔμπροσθέν του καὶ ἀνακόπτον ἀποτόμως τὸν δρόμον του, λεπτότατον παραπέτασμα ἐκ λευκοτάτης δαντέλλας. Πλησιάζων τὸ ἐγγίζει, καὶ εὐρίσκει ὅτι ἦτο ὀπτική ἀπάτη, προξενηθεῖσα ὑπὸ τῆς πανταχόθεν ἀντανakλάσεως τοῦ φωτὸς τῶν λαμπάδων τῆς συνοδείας. Περαιτέρω ὑπάρχει θρό-

νος θαυμασίως κατεργασμένος, σχηματισθεὶς ἀπλῶς ὑπὸ τῶν σταλακτιτῶν· οὗτος, καλεῖται ὁ Νυμφικὸς Θρόνος.

Ἀπαξ τοῦ ἔτους δίδεται ἐσπερὶς εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτο σπήλαιον, καὶ δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅτι καὶ εἰς τὰ πλουσιώτατα παλάτια οὐδέποτε εὐρέθη τόσον λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς αἰθουσα δι' ἐσπερίδα, ὅσον τὸ ἀπλοῦν καὶ γνήσιον τοῦτο ἔργον τῆς Φύσεως.

Περὶ τοῦ ὑπογείου ἐκείνου ποταμοῦ πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι περιέργα πειράματα ἔγειναν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐρριθθῆσαν λ. χ. ἐντὸς αὐτοῦ σανίδια καὶ ἄλλα ξύλα σημειωμένα, καὶ ὕστερον ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Οὐντς, παρὰ τὴν Πλάτιναν, εἰς σημεῖον τι ὅπου ὁ ποτημὸς οὗτος ἐκρέει ἀπὸ τινος βράχους. Ἀγνωστον εἶναι ἀκόμη, ἂν ὁ ὑπόγειος ποταμὸς ἦναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Οὐντς, ἢ ἂν οἱ δύο οὗτοι ποταμοὶ ἔχουν βραχίονά τινα κοινόν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Μεταξὺ τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Σκωτίᾳ ὑπάρχουν 11,230 οἵτινες ἀπέχουν ἐντελῶς ἀπὸ μεθυστικῶν ποτῶν.

— Ἐνεκα τῆς μεγάλης δυστυχίας καὶ τῶν στρατιωτικῶν βαρῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπεδήμησαν πέρυσιν ἐξ αὐτῆς σχεδὸν 300,000 ἄνθρωποι.

— Ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ 1714 ὑπῆρχον 394,77 εἰδωλοατρικὸι ναοί. Πρὸ δύο δὲ ἐτῶν γενομένης ἀπογραφῆς εὐρέθησαν μόνον 57,842 ! Τόσον ταχέως καταρρεῖ ἡ εἰδωλοατρεία !

— Ἀμερικανὸς νομισματολόγος ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν σπανιότατον νόμισμα. Κατὰ τὸ ἔτος 1804 ἔκοψαν αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς 4 μόνον ἀργυρὰ τάλληρα. Τούτων τὰ τρία περιήλθον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς χεῖρας, ἅψων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν πλέον· τὸ δὲ τέταρτον ἐνομιζέτο ἀπολεσθῆν. Ἀλλ' ἐσχάτως ἀνεκάλυψεν αὐτὸ ὁ δοκτωρ Ἐδουάρδος Βάλτερ ἐν Ἀγίῳ Παύλῳ εἰς χεῖρας Νορβηγίου τινος ἀγρότου, ὅστις τὸ ἐφύλαττεν εἰς μίαν κάλτσαν καὶ τὸ ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν ἀντὶ 150 ταλλήρων. Ἡ σημερινὴ δὲ ἀξία αὐτοῦ διὰ νομισματολόγον Ἀμερικανὸν ἀνέρχεται εἰς 800 τάλληρα !

ΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Διατί πρέπει νὰ χαίρῃ ὁ χριστιανὸς κατ' ἐξοχὴν ;
2. Πῶς συνέβη ὥστε ὁ Χριστὸς νὰ ταφῇ εἰς μνήμα, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε ταφῇ ;
3. Ποῖαι φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἔδωκαν βασιλεῖς εἰς τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν Ἰουδαίαν ;

— Διὰ τῆς νέας ἀριθμήσεως τῶν οἰκῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὸ γραφεῖόν μας ἔχει τώρα τὸν ἀριθμὸν « 26 Ὁδὸς Σταδίου. »